

Ἐγγίγμα δροσιᾶς

Μέσα στό καλοκαιρινό κάμα εἶναι ἐπίκαιρο νά θυμηθοῦμε κι ἓνα ἄλλο περιστατικό ἀπό τήν ζωή τοῦ πύρινου προφήτη Ἡλία (20/7). Φοβισμένος καί ἀποθαρρυσμένος κρύβεται ὁ Ἡλίας μέσα σέ μιὰ σπηλιά τοῦ ὄρους Χωρήβ. Οἱ ἀπειλές τῆς Ἰεζάβελ τόν κυνηγοῦν καί ἡ ἀποστασία τοῦ λαοῦ τόν πληγώνει. Αἰσθάνεται μόνος. Ἐκείνη τήν ὥρα τῆς πίκρας καί τῆς ἀδυναμίας διαλέγει ὁ Θεός, γιά νά ἐπισκεφθεῖ τόν ἄνθρωπό του. Ὁ ἴδιος μάλιστα ὀρίζει τόν τόπο καί τόν χρόνο συνάντησης: «Θά βγεῖς αὐριο», λέει στόν προφήτη, «καί θά σταθεῖς ἐνώπιον Κυρίου στό βουνό. Προσοχή! Θά περάσει ὁ Κύριος» (Γ' Βα 19,11). Καί πῶς θά καταλάβει τήν θεϊκή παρουσία ὁ ἄνθρωπος; Θά πνεύσει δυνατός ἄνεμος πού διαλύει τά βουνά καί συντρίβει τούς βράχους, δέν θά βρῖσκεται στόν ἄνεμο ὁ Κύριος· ἔπειτα θά γίνει σεισμός, δέν θά εἶναι στόν σεισμό ὁ Κύριος. Μετά τόν σεισμό θ' ἀκολουθήσει φωτιά, δέν θά εἶ-

ναι στήν φωτιά ὁ Κύριος. Μετά τήν φωτιά θ' ἀκουσθεῖ αὖρα λεπτή κι ἐκεῖ θά εἶναι ὁ Κύριος! (βλ. Γ' Βα 19,11-12).

᾽Ωρα μοναδική! Σέ ἄλλες στιγμές τῆς ἱστορίας ἐμφανίζεται ὁ Θεός μέ ἄλλες μορφές, συνήθως φοβερές· μέ βροντές, ἀστραπές καί καπνούς στόν Μωυσῆ, στό Σινᾶ· μέ πυρωμένο ἄνθρακα στόν διστακτικό Ἡσαΐα. Τώρα, στόν ζηλωτή προφήτη, τοῦ ὁποίου τό κήρυγμα ἦταν θύελλα καί σεισμός καί φωτιά γιά τόν λαό τοῦ Θεοῦ, ὁ Κύριος προτιμᾶ νά ἐμφανισθεῖ μέ τόν ἦχο τῆς ἀπαλῆς αὐρας.

Ἡ συγκεκριμένη ἐμφάνιση τοῦ Θεοῦ ἐλέγχει τήν βιασιότητα καί σκληρότητα τοῦ προφήτη. Εἶναι μία συμβολική διδαχή ὅτι δέν θέλει ὁ Θεός τόν θάνατο τοῦ ἀμαρτωλοῦ ἀλλά τήν σωτηρία του (πρβλ. Ἰζ 18, 23· 33,11). Προτιμᾶ νά μᾶς κάνει γνωστό τόν ἑαυτό του δείχνοντας τήν ἀγάπη του, παρά προβάλλοντας τήν δύναμή του. Νά μᾶς συγκινεῖ μέ τίς εὐλογίες, παρά νά μᾶς φοβίζει μέ τήν ὀργή του. Τό ἔλεος καί ἡ ἀγάπη τοῦ Πατέρα, ἡ μακροθυμία γιά τόν ἀμαρτωλό καί ἡ γλυκύτητα γιά τόν μετανοημένο εἶναι τά ἀληθινά του γνωρίσματα. Ἄρχει νά διακρίνει στήν ψυχή τήν καλή προαίρεση, τήν διάθεση γιά μετάνοια.

Ἐπιθυμώντας βαθιά τήν σωτηρία μας ὁ Κύριος

δέν ἐξαντλείται στίς μεγαλειώδεις καί μεγαλοπρεπεῖς ἐμφανίσεις. Μάλιστα δέν ἀποτελεῖ ἡ φοβερή ὄψη τήν καλύτερη εἰκόνα του οὔτε εἶναι ἡ ὀργή τό ἀληθινό πρόσωπό του. Μαρτυρεῖται αὐτό στό πιό συγκλονιστικό γεγονός πού εἶδε ὁ κόσμος: στήν ἐνανθρώπηση τοῦ Θεοῦ, ἡ ὁποία ἔγινε μέ τόν πλέον ταπεινό καί ἀθόρυβο τρόπο στήν φτωχή φάτνη τῆς Βηθλεέμ. Λίγο ἀργότερα, τήν μαρτυρία τοῦ φαλμωδοῦ «ὅτι χρηστός ὁ Κύριος» (Ψα 33,9) ἐπιβεβαιώνει ἡ αὐτοσύσταση τοῦ ἴδιου τοῦ Θεανθρώπου «ὅτι πρῶός εἶμι καί ταπεινός τῆ καρδία» (Μθ 11,29).

Τί χρήσιμο μάθημα γιά τίς διαπροσωπικές μας σχέσεις νά προτάσσουμε τήν ἀγάπη καί ὄχι τήν βία, νά προτιμοῦμε τό χαμόγελο ἀπό τά σφιγμένα χεῖλη! Ἀλλά γιά νά τό μάθεις αὐτό πρέπει πρῶτα νά βιώσεις τήν παρήγορη κι ἐνθαρρυντική ἀλήθεια ὅτι ὁ Θεός μας εἶναι «αὔρα λεπτή», Θεός ἐλέους καί ἀγάπης. Μόνο στήν ἀνετη ἀτμόσφαιρα τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ ἀνθίξει ἡ ἀγάπη γιά τόν συνάνθρωπο. Μακάρι νά τό καταλάβουμε!